

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobkyně: **HECHT MOTORS s.r.o.**, IČO: 61461661
se sídlem U Mototechny 131, Tehovec
zastoupená Mgr. Oldřichem Barochem, advokátem
se sídlem Londýnská 730/59, Praha 2 – Vinohrady

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4 – Michle

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. 22207-4/2024-900000-317,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Celní úřad pro hlavní město Prahu dodatečnými platebními výměry ze dne 17. 10. 2023, č. j. 413480-16/2023-510000-51.2, č. j. 413480-17/2023-510000-51.2, č. j. 413480-18/2023-510000-51.2, a č. j. 413480-19/2023-510000-51.2, doměřil žalobkyni vyrovnávací clo celkově

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ve výši 1 099 099 Kč a antidumpingové clo v celkové výši 3 968 253 Kč, jelikož žalobkyně dovážela do České republiky elektrokola čínského původu, která však v celním prohlášení označila jako elektrokola tureckého původu. Proti platebním výměrům se žalobkyně bránila podáním odvolání. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutí (nyní žalobou napadené rozhodnutí) platební výměry částečně formulačně zpřesnil a ve zbytku je ponechal beze změny. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojí podanou žalobou.

2. Správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely primárně ze zprávy z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) č. OC/2022/0139 [Misie/(2022/00257)]/B3 (dále jen „zpráva z mise“), a žalovaný následně ze závěrečné zprávy OLAF ze dne 24. 4. 2024, OLAF.B.3.001(2023)26793, č. OC/2022/0139/B3 (dále jen „závěrečná zpráva“, dohromady „zprávy OLAF“). OLAF prováděl šetření na místě ve věci dovozů elektrokol do Evropské unie z Turecka za účasti tureckých orgánů a kontrolovaných společností. Jednou z kontrolovaných společností dovážejících elektrokola do Evropské unie byla mimo jiné i společnost RKS OTOMOTIV SANAZI TICARET ANONIM SIRKETI (dále je „společnost RKS“). Společnost RKS vystupovala jako vývozce elektrokol v celních prohlášeních, kterými byly žalobkyní propuštěny do režimu volného oběhu elektrokola a která byla předmětem kontroly po propuštění zboží. OLAF na základě šetření u společnosti RKS a dokladů předložených společností RKS a tureckými orgány identifikoval importní celní prohlášení z Číny do Turecka, kterými byly dováženy komponenty na výrobu elektrokol a kde příjemcem byla společnost RKS, a jím odpovídající exportní celní prohlášení z Turecka na již kompletní elektrokola dovážena žalobkyní do Evropské unie, resp. do tuzemska. OLAF ve vztahu ke společnosti RKS dospěl k závěru, že prováděné zpracování dílů elektrokol dovážených do Turecka z Číny představuje jednoduchou montáž dílů elektrokol na kompletní elektrokola, což není dostatečné pro získání tureckého původu na takto sestavená elektrokola. Správní orgány tak posuzovaly dovezená elektrokola jako elektrokola s původem z Číny a vyměřili tak žalobkyni výše uvedená cla.
3. V žalobou napadeném rozhodnutí k námitce žalobkyně, dle které porovnáním fotografií přiložených k importním deklaracím a fotografií smontovaného elektrokola je zjevné, že se jedná o dva zcela odlišné rámy, žalovaný uvedl, že pouhé porovnání fotografií přikládaných k importním deklaracím s fotografiemi smontovaného elektrokola předložené žalobkyní, nemůže zpochybnit šetření OLAF a párování jednotlivých dokumentů. Fotografická dokumentace společnosti RKS obsahuje v souhrnu velmi nekvalitní černobílé fotografie, které byly předkládány při propouštění dílů elektrokol do režimu aktivního zušlechťovacího styku. Dle závěrečné zprávy OLAF byly fotografie společnosti RKS předkládány tureckým celním orgánům při propouštění nesmontovaných elektrokol do režimu aktivního zušlechťovacího styku proto, aby usnadnily zařazení zboží jednotlivých dílů do položky celního sazebníku. Protože společnost RKS dovážela z Číny díly různých modelů elektrokol, některé části byly odlišné, i když se zařazovaly do stejné položky celního sazebníku. Pro potřeby propuštění dílů elektrokol do režimu aktivního zušlechťovacího styku a jejich sazební zařazení postačovalo tedy použít pouze jednu orientační fotku, v daném případě rámu kol, bez ohledu na model, který byl následně smontován v kompletní elektrokolo. Pro celní účely v rámci aktivního zušlechťovacího styku byla tedy předkládána zjednodušená fotodokumentace, kterou turecké celní orgány pokládaly za dostatečnou. Žalovaný polemiku nad předloženými fotografiemi označil za nadbytečnou, jelikož OLAF zjistil, že do Turecka byly dováženy hotové rámy elektrokol a další díly v sadách pro následnou jednoduchou montáž kompletních elektrokol. Zpráva z mise OLAF sice

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

připustila, že společnost RKS mohla dovážet díly rámů, které byly dále zpracovány v Turecku, nicméně díly rámu elektrokol, které by údajně měly v Turecku projít dostatečným opracováním, měla dovážet společnost RKS v některých případech pouze v roce 2022, avšak společnost RKS exportovala žalobci elektrokola v roce 2020 a 2021. Závěrečná zpráva OLAF potvrdila, že rámové díly kol dovážela společnost RKS dle importních deklarací v roce 2022 a doplnila, že podobnost cen a hmotností těchto dovozů naznačuje, že dovážené rámové díly byly ve skutečnosti také kompletní rámy. I kdyby v některých případech operace v Turecku přesahovaly rámec prosté montáže, přidaná hodnota v Turecku by byla minimální a určitě nižší než 45 % ceny ze závodu.

4. Stran právního posouzení žalovaný zdůraznil, že rozhodujícím kritériem pro určení původu je poslední podstatné zpracování nebo opracování daného zboží. Uvedl, že na základě šetření OLAF je prokázáno, že rámy kol neprošly v Turecku dostatečným opracováním, ale došlo pouze k prostému sestavování součástí produktu na úplný produkt dle čl. 34 písm. f) nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie (dále jen „nařízení DA“), ve významu minimálních operací, které nejsou považovány pro účely udělení statusu původu za podstatné hospodářsky odůvodněné zpracování nebo opracování. Žalobkyně k prokázání opaku (k prokázání provádění výrobních procesů nad rámec minimálních operací) nenavrhla žádné důkazy.
5. K návrhu na výslech zástupců společnosti RKS jako svědků, provedení ohledání závodu společnosti RKS a zpracování znaleckého posudku žalovaný uvedl, že zástupci společnosti RKS se osobně zúčastnili šetření OLAF spolu s příslušnými tureckými orgány a jejich výslech by zřejmě nepřinesl poznatky, které by zpochybňovaly šetření OLAF a na jejich základě učiněná skutková zjištění o původu těchto elektrokol v Číně. Žalovaný nenechal zpracovat znalecký posudek ke zjištění, zda byla elektrokola pouze jednoduše smontována, anebo činnost společnosti RKS byla natolik významná, že přidaná hodnota elektrokol založila jejich původ v Turecku, jelikož se jedná o právní otázku. Měla-li žalobkyně povědomost o údajných výrobních procesech prováděných společnostmi RKS při výrobě elektrokol či o jejich výrobních závodech, které šetřením OLAF byly opomenuty, mohla je uplatnit v průběhu řízení. Žalobkyně nepředložila žádná reálná fakta, která by svědčila o faktické výrobě elektrokol nebo jejich částí v Turecku, při níž by zpracování a opracování a eventuálně zabudování původních součástí mělo hodnotu alespoň 45% ceny elektrokol ze závodu. Není ani jasné, jaké zadání by znalecký posudek měl mít, když žalobkyně nekonkretizovala údajné výrobní procesy prováděné společnostmi RKS při výrobě elektrokol, ale pouze na základě porovnání fotografií rámů kol vyvozovala jejich výrobu v Turecku.
6. K námitce žalobkyně ohledně přidané hodnoty spočívající v zajištění certifikace elektrokol pro provoz v Evropské unii žalovaný uvedl, že pro určení původu elektrokol je tato skutečnost zcela irelevantní. Elektrokola lze s platnou certifikací provozovat na území Evropské unie, ale žalobkyně nespécifikovala, jaký by měla mít tato skutečnost vliv na stanovení původu elektrokol dovážených odvolatelem. Taková certifikace nijak nesouvisí s jejich původem.
7. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uzavřel, že závěry vyplývající ze zpráv z mise OLAF a jejích příloh považuje za zcela zřetelné, jasné a klíčové, a proto dostatečné k doměření antidumpingového cla a vyrovnávacího cla. Žalovaný zastával názor, že ve vztahu k celním prohlášením z nich plynou naprosto konkrétní skutečnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kteře lze považovat za dostatečný podklad k dodatečnému zaúčtování antidumpingového a vyrovnávacího cla. Závěrečná zpráva OLAF, jež byla doložena až v odvolacím řízení, pak jen potvrzuje správnost závěrů učiněných celním úřadem v napadených rozhodnutích ve vztahu k dopadu antidumpingového a vyrovnávacího cla na dovoz elektrokol deklarovaných v celních prohlášeních.

8. Žalovaný uvedl, že montáží nepůvodních pneumatik používaných pro jízdní kola podpoložky kombinované nomenklatury 4011 50 00 nevznikne nový produkt a z nepůvodní pneumatiky pneumatika původní, i když sazební zařazení elektrokola do čísla harmonizovaného systému 8711 je odlišné. Pneumatika by musela jako komponent použitý při výrobě elektrokola změnit své sazební zařazení, což prostou montáží není možné.
9. Žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně v řízení předložila průvodní osvědčení A.TR. a doklady o statusu původu. Průvodní osvědčení A.TR. prokazuje splnění podmínky ustanovení o volném oběhu, tedy, že zboží má status v celní unii Evropská unie – Turecko. Z šetření OLAF jednoznačně nevyplývalo, že tato průvodní osvědčení by byla vystavena neoprávněně, celní úřad je zohlednil při doměření antidumpingového a vyrovnávacího cla a nepřistoupil k vyměření smluvní sazby cla 6 %.
10. K osvědčení o původu (Certificate of origin) žalovaný uvedl, že žádný právní dokument upravující fungování celní unie mezi Evropskou unií a Tureckem takové osvědčení o původu neupravuje. Taková osvědčení jsou pro celní orgány členských států Evropské unie právně nezávazná. Celní orgány Evropské unie ani nemají, na rozdíl od průvodních osvědčení A.TR., legální možnost následné verifikace takových osvědčení příslušnými tureckými celními orgány. Tato osvědčení mohou tak při řízení před celními orgány představovat pouze podpůrný a nezávazný dokument předkládaný dovozcem pro podporu jím deklarovaných údajů o dováženém zboží. Nelze tedy hovořit o presumpci správnosti takových osvědčení a rovněž ne o vázanosti celních orgánů Evropské unie se takovými osvědčeními bez dalšího řídit.
11. Žalovaný neměl pochyb o skutkovém zjištění, které žalobkyně nerozporeovala žádnými důkazy, což vyloučilo uplatnění zásady *in dubio pro reo*, která se primárně uplatňuje v právu trestním.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a další podání

12. **Žalobkyně** v podané žalobě namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je založeno výhradně na zprávě OLAF. Zpráva OLAF je přitom jeden z důkazů a není možné jej nadřazovat nad ostatními důkazy. Žalobkyně nabídla svoji skutkovou verzi a dodala k ní důkazy (rámy kol nepocházejí z Číny – předložené artworky a fotografie v importních deklaracích), avšak žalovaný jim nepřidává žádnou relevanci a ignoroval je. Za takové situace nelze vycházet jen ze zprávy OLAF.
13. K importním deklaracím, kterými dle žalovaného měly být dovezeny rámy kol z Číny do Turecka, byly doloženy fotografie daných rámců. Porovnáním těchto fotografií s rámy užitých na kolech žalobkyně je patrné, že se rámy neshodují. Je tak zcela vyloučeno, že rámy užitě na elektrokolech dovezených do EU pocházejí z Číny. Tyto důkazy prokazují, že rámy elektrokol dovezených do ČR nebyly dovezeny z Číny a musely tak být vyrobeny v Turecku. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, dle kterého na fotografiích byl zachycen jen jeden typ rámců a ostatní typy rámců pocházely z Číny, jelikož na importních deklaracích není uvedeno, že by měly obsahovat více typů rámců. OLAF rovněž uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

byla použita jedna fotografie na předmět, nikoliv jedna na celou importní deklaraci. OLAF v závěrečné zprávě také uvedl, že společnost RKS dovážela i pouze rámové díly, které dále zpracovávala. Nebylo-li jednoznačně prokázáno, že předmětné rámy žalobkyně nebyly dovezeny z Číny, nelze uzavřít, že se tak stalo.

14. Ve zprávě OLAF měly být k sobě přiřazeny importní a exportní deklarace na základě podobnosti/shodnosti údajů o množství, modelech elektrokol, hmotnosti a cenách. Toto však samo o sobě nedokládá, že díly nebyly dále opracovány a jednalo se o kompletní díly, které byly pouze smontované bez další úpravy; byly tyto díly použity pro elektrokola k vývozu do EU; nebyly tyto díly použity pro elektrokola určené jinému trhu a pro elektrokola k vývozu do EU byly užity i jiné díly nedovezené z Číny.
15. V závěrečné zprávě OLAF je uvedeno, že zástupci společnosti RKS sdělili, že některé rámy dovezené z Číny byly opracovány lokálně. K vyloučení všech pochybností proto žalobkyně navrhovala jejich výslech. Žalovaný bez patřičného odůvodnění uvedl, že i kdyby některé operace překračovaly svojí kvalitou prosté montáže, byla by přidaná hodnota minimální a nižší než 45 % ceny závodu. Toto je však odborná otázka spočívající v ocenění zboží a přidané hodnoty prací provedených v Turecku. Přidaná hodnota opracování v Turecku spočívala v propojení elektrických součástí elektrokola, jejich nastavení a seřízení, správné fungování a odzkoušení.
16. Nedocházelo k prostému sestavování výrobku ve smyslu čl. 34 písm. f) nařízení DA, ke kterému není potřeba zvláštních dovedností, vybavení nebo kvalifikace zaměstnanců. Součástí elektrokol jsou elektronické součásti, které vyžadují určitý kvalifikovaný přístup a vzdělání a současně i kvalifikované vybavení. Na základě tohoto procesu byly žalobkyni poskytnuty certifikát kompatibility a certifikát konformity. Běžnou jednoduchou montáží by elektrokola nebyla funkční a rozhodně ne použitelná pro prodej v obchodě v EU. I za předpokladu dovozu dílů z Číny tak nešlo o prosté sestavování výrobku. Rozhodujícím kritériem je poslední podstatné zpracování nebo opracování dotyčného zboží. Tento výraz musí být sám o sobě chápán tak, že odkazuje na fázi výroby, během níž zboží získá své určení, jakož i specifické vlastnosti a složení, které dosud nemělo a které nemají později projít významnými kvalitativními změnami. K tomuto jevu může dojít i v případech, kdy v důsledku provedených operací nedochází k tzv. tarifnímu skoku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2024, č. j. 10 Afs 41/2022-148). Z důvodu nesprávného skutkového zjištění došlo i k nesprávnému právnímu posouzení. Žalovaný se zároveň nezabýval skutečností, zda nebyly opracovány i jiné díly elektrokol.
17. Pro zjištění právního režimu (preferenční či nepreferenční původ zboží) je podstatné úplně zjištění skutkového stavu. Jelikož ze skutkového stavu se podává, že zboží (minimálně rámy byly zcela vyrobeny RKS) bylo vyrobeno v Turecku a pochází tak z Turecka, je nutné k němu přistupovat jako ke zboží s preferenčním původem. V případě země, na níž se vztahuje preferenční původ, zboží získalo zboží původ v takové zemi, tedy konkrétně v Turecku, je podle čl. 45 nařízení DA ve spojení s přílohou 22-03 nařízení DA, která specifikuje podmínky pro udělení statusu původu, nutné splnit podmínky uvedené v této příloze. Jedna z podmínek u čísla harmonizovaného systému č. 8711 je „výroba z materiálu kteréhokoli čísla, kromě materiálů stejného čísla jako produkt“, která byla nepochybně splněna. Dále byla také splněna i druhá podmínka spočívající v procentuální hodnotě opracování/zpracování ve vztahu k hodnotě materiálu.

18. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný vychází pouze ze zjištění OLAF a odkazuje na jeho závěrečnou zprávu, aniž by uvedl úvahy, jimiž se řídil při hodnocení důkazů a utváření závěrů o skutkovém stavu. Žalovaný řádně nezohlednil námitky žalobkyně a nevypořádal se s nimi.
19. Dle žalobkyně se měla uplatnit zásada *in dubio pro reo*, jelikož existovaly ve věci pochybnosti, které žalovaný neodstranil, i když žalobkyně navrhovala důkazy k jejich odstranění.
20. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s názorem žalobkyně, že by nereagoval na její námitky, jelikož se jimi zabýval v bodech 124 až 147 žalobou napadeného rozhodnutí. Nesouhlasí s námitkou nesprávného právního posouzení. Pravidly o původu zboží se žalovaný zabýval v bodech 48 a 111 a následující. S námitkou neshody rámu kol importovaných z Číny do Turecka se žalovaný zabýval v bodech 42 až 45 a 131 odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobkyně svoji argumentaci zakládá pouze na porovnání fotografií a nedoložila žádné další skutečnosti svědčící jejímu tvrzení. Žalobkyně pomíjí, že předkládání jedné fotografie k tureckým celním deklaracím bylo potvrzeno tureckými celními orgány, jak dosvědčuje závěrečná zpráva OLAF (body 43 a 97 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Žalovaný zopakoval, že rámové díly mohly být dováženy pouze v roce 2022 (str. 10 třetí odstavce zprávy z mise OLAF) a šetření OLAF identifikovalo exportní deklarace společnosti RKS s žalobcem, které byly vystaveny v roce 2020 a 2021. K tvrzení, že rámy elektrokol byly vyráběny dle její výkresové dokumentace, žalovaný uvedl, že žalobkyně doložila pouze artworky modelů. Jedná se o náhled k umístění různých technických polepů elektrokol, nejedná se o výkresovou dokumentaci. Zástupci společnosti RKS se zúčastnili šetření OLAF spolu s tureckými celními orgány a v průběhu šetření podali vysvětlení. Přidanou hodnotou operací prováděných v Turecku se žalovaný zabýval v bodech 62 a násl., 119 a 146 žalobou napadeného rozhodnutí. Prokázání naplnění podmínky přidané hodnoty minimálně 45 % ceny ze závodu stíhá subjekt, který deklaruje zboží, nikoliv celní orgán. Měla-li žalobkyně povědomost o tom, že v Turecku byly zpracovávány i jiné díly než rámy elektrokol, mohla je uplatnit při splnění kritéria změny čísla sazebníku nebo pravidla 45 %. Žalobkyně nijak nespecifikuje, jaké odborné úkony nad rámec prosté montáže bylo třeba učinit. V prodeji se běžně vyskytují sady k montáži na běžná kola, kterými průměrně zručný člověk změní běžné kolo na elektrokolo bez potřeby speciálních dovedností. Žalovaný zopakoval, že není jasné, jaké zadání by mělo případné odborné vyjádření mít, když žalobkyně nebyla schopna konkretizovat výrobní procesy prováděné v Turecku, které by měly svědčit jejímu tvrzení. Žalobkyně sama nepředložila znalecký posudek, který by potvrdil zpracování dílů elektrokol nad rámec minimálních operací. Ohledně prosté montáže se žalobkyně pouze obecně dovolává zvláštních dovedností, vybavení a kvalifikace zaměstnanců, které však nijak nekonkretizuje a neuvádí. Preferenční původ zboží je pro volný pohyb v rámci celní unie EU – Turecko bez významu. K namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Afs 41/2022 žalovaný uvedl, že není přílehlavý, jelikož v dané věci šlo o bezešvé ocelové trubky, které v Indii prošly energeticky a technologicky náročným zpracováním. V nyní posuzované věci k žádnému podstatnému zpracování nebo oprávnění v Turecku nedošlo. Ke změně kódu harmonizovaného systému žalovaný uvedl, že každá jednotlivá komponenta jakéhokoli výrobku má své jedinečné sazební zařazení, ale prostým sestavením těchto komponent do kompletního výrobku své sazební zařazení nezmění (body 119 a 142 žalobou napadeného rozhodnutí).

21. **Žalobkyně** v replice k vyjádření žalovaného zopakovala, že se žalovaný nedostatečně vyjádřil k jejím námitkám (zejména neshoda předložených fotografií dovezených rámu z Turecka do EU s rámy přiloženými k importním deklaracím). Zopakovala, že sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že zpráva OLAF byla nosným důvodem (bod 76 napadeného rozhodnutí). Žalobkyní přiložená expertíza k její replice vyvrací závěry OLAF o tom, že byly rámy do společnosti RKS dováženy jen z Číny, jelikož si je nechala vyrábět v Turecku u společnosti IMO. Žalobkyně zopakovala, že názor žalovaného o nekvalitních fotografiích jsou pouhé domněnky. Skutkový stav musí mít žalovaný postaven na jisto. I z těchto nekvalitních fotografií je však patrné, že rámy (jejich obrysy) jsou odlišné. Žalobkyně zopakovala svůj názor, že ze zprávy OLAF plyne, že každý dovezený rám byl vyfocen jednou fotografií. Rámy na žalobkyní doložených artworcích se od rámu dovážených z Číny liší. K navrhovanému výsledku zástupců společnosti RKS žalobkyně namítala, že jejich vyjádření v rámci vyšetřování OLAF se kvalitou nerovná svědeckému výsledku, jelikož žalovaný nezná doslovný obsah výpovědi zástupců společnosti RKS pro OLAF a zároveň žalobkyně nemohla klást otázky. Žalobkyně si nemohla obstarat vyjádření zástupců společnosti RKS, jelikož mezi žalobkyní a společností RKS probíhá soudní řízení v Turecku. Žalovaný konstatuje, že žalobkyně nespecifikuje, co by měly být zvláštní dovednosti, odborné stroje a přístroje potřebné ke zpracování rámu a smontování elektro kola, to však mělo být dle žalobkyně mimo jiné předmětem jí navrhovaného znaleckého posudku. V rámci úřední činnosti se žalovaný měl a mohl zabývat skutečnostmi týkajícími se stavby e-kol. Sada na předělání běžného kola, která je předem upravena/naprogramována, není pro srovnání výroby e-kol od nuly v průmyslovém zařízení přiléhavá, jelikož takové kolo jako hotový výrobek nemusí splňovat určité bezpečnostní a výrobní standardy a ve svém výsledku se stále nejedná o e-kolo v pravém smyslu. Procesy, ale i výsledné výrobky nemohou být srovnatelné, tím spíše montuje-li se žalovaným zmíněná sada na již hotové běžné kolo. Předložené certifikáty jsou součástí přidané hodnoty výrobku. Dle žalobkyně byla plněna první podmínka spočívající ve změně čísla sazebního zařazení, ale současně byla splněna i podmínka 45 %. To prokazuje i doložená expertíza, ve které je uvedeno, že hlavní části e-kola (8 hlavních dílů včetně rámu) pochází z Turecka vyrobené společností IMO. Jinými slovy, RKS vyrábí sama hlavní díly e-kola prostřednictvím společnosti IMO. Dle dodané expertízy pouze samotná hodnota materiálu vyrobená v Turecku tvoří 38 % hodnoty e-kola. Přidáme-li práce prováděné společností RKS a designové práce prováděné osobami v Turecku pro RKS, tudíž hodnota hotového výrobku zcela zjevně překročí 45 %.

III. Ústní jednání

III. 1 Předvolání k ústnímu jednání

22. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) nařídil na den 23. 6. 2025 k projednání věci ústní jednání. Předvolání k tomuto ústnímu jednání zaslal zástupci žalobkyně a žalovanému. V předvolání zaslánému zástupci žalobkyně bylo uvedeno, že předvolání současně platí i pro zastoupeného účastníka řízení.
23. Městský soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích (ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 107/2008-100, ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 Afs 102/2008-106, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 4 Ads 67/2013-21, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 4 Ads 109/2012-69, ze dne 17. 10. 2022, č. j. 5 Azs 246/2022-49, a naposledy ze dne 19. 3. 2025, č. j. 8 Afs 101/2024-84) uvedl, že předvolání k ústnímu jednání je nutné zasílat nejenom zástupci účastníka řízení,

ale i přímo účastníku řízení samostatně. Městský soud nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích posuzoval konkrétní skutkovou situaci. Odůvodnění je však dle přesvědčení městského soudu formulováno obecně a kategoricky. Nejvyšší správní soud přitom v jiných svých rozsudcích dospěl přesně k opačnému závěru (viz rozsudky ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 25/2004-72, č. 1376/2007 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 421/2004-86, ze dne 16. 8. 2006, č. j. 8 Ans 4/2005-84, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 100/2010-60, body [9] až [12], nebo ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Azs 53/2014-19, body [22] a [28]). Pro příklad lze citovat z rozsudku ze dne 20. 6. 2012, č. j. 7 Azs 17/2012-53, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. řeší případy, kdy má účastník zástupce a přichází do úvahy doručování buď pouze tomuto zástupci, nebo jak tomuto zástupci, tak účastníkovi. Má-li účastník zástupce s procesní plnou mocí (vždy v případě zastoupení advokátem), doručují se písemnosti vždy jen tomuto zástupci, pokud zákon nestanoví něco jiného. Nejenom zástupci, ale také účastníku samotnému se doručuje v případě, že má účastník sám osobně něco vykonat. Úkony, které má účastník osobně v řízení vykonat se rozumí případy, kdy konkrétní jednání nemůže učinit nikdo jiný než účastník samotný. Musí jít tedy o tzv. jednání nezastupitelné. Jestliže ve sporném řízení účastník nenavrhne důkaz svou vlastní výpovědí, není ani zásadně důvodu účastníka osobně předvolávat k ústnímu jednání; soud v tomto případě vyrozumí o jednání jen zástupce s plnou mocí pro celé řízení.*“ V bodě [25] rozsudku ze dne 8. 3. 2024, č. j. 5 Ads 223/2023-168, Nejvyšší správní soud vzpomenul svůj výše citovaný rozsudek sp. zn. 1 As 107/2008, ale naznačil, že úkonem nezastupitelným zástupcem účastníka řízení by byla osobní výpověď účastníka řízení na ústním jednání.

24. Mimo výše uvedený výslovný nesouhlas s názorem, že je nutné zasílat předvolání i přímo účastníku řízení, vyplývá z rozhodovací praxe kasačního soudu i implicitní nesouhlas s tímto názorem. V bodě [20] rozsudku sp. zn. 8 Afs 101/2024 (a téměř shodně i v bodě [20] rozsudku sp. zn. 5 Azs 246/2022) Nejvyšší správní soud uvedl, že „*již samotné nepředvolání stěžovatelky k jednání před městským soudem představovalo vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a tedy důvod pro zrušení napadeného rozsudku*“. Nejvyšší správní soud tak situaci spočívající v předvolání pouze zástupce účastníka řízení a nikoliv i předvolání samotného účastníka řízení označil za vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy za vadu, ke které musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet *ex offio*. Přihlíží-li kasační soud k této situaci jako k vadě *ex offio*, je nutno dospět k závěru, že všude tam, kde rozhodnutí krajského soudu nezrušil pro tuto vadu, nepovažoval postup krajského soudu za vadu s vlivem na zákonnost. Takový postup nicméně odporuje závěrům vyjádřeným v citovaných rozsudcích sp. zn. 8 Afs 101/2024 a sp. zn. 5 Azs 246/2022. Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 20. 5. 2024, č. j. 18 Af 24/2022-67 (bod [12]), ze dne 5. 6. 2023, č. j. 17 A 22/2023-45 (bod [14]), ze dne 29. 9. 2022, č. j. 19 Az 15/2021-29 (bod [50]) a např. ze dne 24. 1. 2022, č. j. 18 A 26/2021-33 (kapitola V.), uvedl, že na nařízené ústní jednání se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili. Z vnitřního informačního systému městského soudu plyne, že ve všech těchto věcech soud předvolával k jednání pouze zástupce žalobce a nikoliv samostatně i žalobce. Všechny tyto rozsudky byly přezkoumány Nejvyšším správním soudem (rozsudky ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Afs 126/2024-44, ze dne 9. 11. 2023, č. j. 9 As 190/2023-50, ze dne 11. 1. 2023, č. j. 6 Azs 235/2022-14, a ze dne 20. 4. 2023, č. j. 6 Azs 25/2022-25). V žádném z těchto rozsudků kasační soud neuvedl, že by rušil rozhodnutí městského soudu z toho důvodu, že nebyl řádně předvolán žalobce k ústnímu jednání.
25. V judikatuře Nejvyššího správního soudu tak existuje (výslovný i implicitní) rozpor v otázce, zda musí krajský soud doručovat samostatně předvolání k ústnímu jednání i

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zastoupenému účastníku řízení, či postačí předvolání doručit toliko jeho zástupci (v případech, kdy zastoupený účastník nemá v řízení samostatně nic vykonat). Za takové situace si krajský soud může vybrat, ke které judikатурní linii se přikloní. Městský soud se kloní k té judikатурní linii, dle které postačuje zaslat předvolání k jednání platné jak pro účastníka řízení, tak pro jeho zástupce pouze zástupci účastníka řízení.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudcích, ve kterých uvedl, že je nutné zaslat předvolání i přímo samotnému účastníku řízení, vycházel primárně z nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 145/02 (N 95/27 SbNU 99), a ze dne 19. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 138/07 (N 114/46 SbNU 85). Dle městského soudu však Ústavní soud v těchto nálezech kategoricky nevyslovil, že je nutné předvolání k ústnímu jednání samostatně zasílat i účastníku řízení (je-li zastoupen zástupcem), ale posuzoval v té věci danou skutkovou situaci.
27. V nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 Ústavní soud zdůraznil okolnosti jím posuzované věci. Poukázal na to, že krajský soud předvolal pouze zástupce účastníků. Ten se z důvodu poruchy vozidla nejprve prostřednictvím faxu omluvil z jednání a poté druhým faxovým podáním sdělil soudu, že se dozvěděl, že účastníci nebyli soudem samostatně předvoláni, takže o termínu jednání nevěděli. Na dalším jednání, které bylo nařízeno pouze za účelem vyhlášení rozhodnutí, se jeden z účastníků domáhal, aby se mohl vyjádřit k věci a uváděl, že o původním jednání nevěděl. Obdobně v nálezu sp. zn. II. ÚS 138/07 považoval Ústavní soud za podstatné zdůraznit, že z protokolu o ústním jednání neplyne, že by soud zjišťoval od zástupce účastníka, zda ji o termínu jednání vyrozuměl. Právě „za tohoto stavu“ pak uzavřel Ústavní soud, že práva účastníka byla porušena, pokud nebyl samostatně předvolán.
28. Názor, že Ústavní soud v obou těchto nálezech vyslovil svůj závěr na podkladě specifické skutkové situace, potvrdil i ve svých navazujících rozhodnutích. V usnesení ze dne 22. 2. 2005, sp. zn. I. ÚS 378/04, Ústavní soud ke svému předchozímu nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 uvedl následující: „Odkaz na nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 není případný, neboť ten řešil situaci, kdy v důsledku procesního pochybení soudu, když bylo doručeno jen právnímu zástupci, rozhodl soud bez účasti dané strany na jednání (viz Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 27, str. 99). Tak tomu v tomto případě zjevně nebylo, protože stěžovatel byl v řízení zastoupen svým advokátem, který byl na jednání přítomen.“ Shodný názor zopakoval Ústavní soud i v usnesení ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 681/04. V bodě [8] nedávného usnesení ze dne ze dne 9. 1. 2024, sp. zn. III. ÚS 2546/23, Ústavní soud k nálezu sp. zn. II. ÚS 138/07 uvedl následující: „V souvislosti s tímto (ne)předvoláním k soudnímu jednání dne 14. 9. 2021 stěžovatel s poukazem na nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 7. 2007 sp. zn. II. ÚS 138/07 namítá, že pokud obecný soud předvolá k nařízenému jednání pouze právního zástupce účastníka a neobešle samostatně také účastníka řízení, porušuje tím základní právo garantované v čl. 38 odst. 2 Listiny. Stěžovatel však v námitce nereflexuje, že současná právní úprava (kterou se řídily obecné soudy), podle které se písemnosti doručují zásadně pouze zástupci účastníka řízení v souladu s § 50b o. s. ř., překonává závěry tohoto nálezu Ústavního soudu, podle kterého (za účinnosti dřívější právní úpravy) nepostačovalo doručit předvolání k jednání pouze zvolenému zástupci. Procesní předpisy upravují i případy, kdy je nutno doručit písemnost také do rukou účastníka řízení (vedle jeho právního zástupce), především pokud má být vyslechnut nebo něco osobně vykonat, ale to není případ každého ústního jednání (stejně jako v nyní posuzovaném případě). Proto Ústavní soud považuje za přiměřený výklad, podle kterého účastník řízení realizuje svá práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 prostřednictvím svého zástupce, jehož si za účelem efektivního a kvalitního uplatnění svých práv zvolil.“ V bodě [18] nálezu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 2537/11 (N 169/67 SbNU 75), Ústavní soud s odkazem na svůj nálezu sp. zn. II. ÚS 145/02 zdůraznil, že o změně termínu

konání jednání nebyl vyrozuměn účastník řízení a ani jeho právní zástupce, čímž došlo k porušení práva být přítomen u soudního jednání, které vyplývá z čl. 38 odst. 2 Listiny. Konečně v usnesení ze dne 7. 10. 2008, sp. zn. II. ÚS 2309/08, k námitce nezaslání předvolání i přímo zastoupenému (bod [2] nálezu) Ústavní soud v bodě [5] uvedl, že ve věci řešené pod sp. zn. II. ÚS 145/02 existovalo pouze jednostupňové správní soudnictví, a to v době, kdy „*nebyl ustaven Nejvyšší správní soud jako instance rozhodující o mimořádných opravných prostředcích ve správním soudnictví. V onom případě bylo tudíž porušení práva, které stěžovatel namítá, pro účastníky fatální*“.

29. Městský soud je názoru, že není nutné zasílat předvolání samostatně i přímo účastníku řízení, je-li zastoupen zástupcem i z dalších důvodů.
30. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu není zcela zřejmé, zda povinnost soudu předvolat samostatně i účastníka řízení plyne přímo z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nebo tuto povinnost dovozují soudy z toho, že jde o nezastupitelný úkon [ve smyslu § 42 odst. 2 s. ř. s., resp. § 50b odst. 4 písm. a) o. s. ř.]. Městský soud je přesvědčen, že tato povinnost neplyne přímo z Listiny a o nezastupitelný úkon se nejedná.
31. Pro závěr, že povinnost nevyplývá přímo z Listiny svědčí kromě výše podrobně rozebrané rozporné judikatury, též např. závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS. Rozšířený senát zde dospěl k závěru, že samotný zájem cizince na osobní účasti v řízení před soudem není dostačující pro přiznání odkladného účinku, neboť svá práva může zpravidla dostatečně hájit prostřednictvím zástupce. Tím rozšířený senát překonal předchozí judikaturu, která možnost osobní účasti účastníka v řízení spojovala právě s právem na spravedlivý proces (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2012, č. j. 4 As 56/2012-58).
32. Městský soud je dále přesvědčen, že účast na jednání není nezastupitelným úkonem. Takovými jsou úkony „*charakteristické svým osobním prokem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího (účastníka řízení), a to tak, že jiná osoba nemůže, právě proto, že je charakterizován osobou jednajícího, takový úkon vykonat*“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1949/99, R 1/2001 civ.). Tento závěr za svůj výslovně přijal i rozšířený senát v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004-69. Jako příklady nezastupitelných úkonů uvádí nejvyšší soudy výslech účastníka, strpění ohledání, podrobení se znaleckému zkoumání či vydání určité věci. Je přitom zjevné, že samotná účast na jednání takovým nezastupitelným úkonem není. Naopak – jde o typický úkon, který je zastupitelný a který za účastníka může vykonat (a v drtivé většině i vykonává) jeho zástupce. Obdobně například Nejvyšší správní soud jednoznačně dovodil, že výzva dle § 51 s. ř. s. se zasílá pouze zástupci, nikoliv (též) samotnému účastníkovi (rozsudek ze dne 7. 9. 2005, č. j. 4 Azs 471/2004-55, či např. již zmíněný rozsudek sp. zn. 5 Ads 223/2023), přičemž i (ne)souhlas s rozhodnutím bez jednání se zcela zjevně týká účastníkovy práva na veřejné ústní projednání. Výsledkem přístupu Nejvyššího správního soudu je tak situace, kdy se na jedné straně může zástupce účastníka vzdát jeho práva na nařízení ústního jednání (aniž by soud vyžadoval souhlas i samotného účastníka), ale není možné pouze tomuto zástupci zaslat předvolání v případě, kdy je jednání nařízeno.
33. Městský soud proto shrnuje, že judikatura Nejvyššího správního soudu není jednotná v tom, zda je třeba, aby soud zaslal předvolání k ústnímu jednání vždy samostatně účastníkovi i jeho

zástupci. Rozhodnutí, v nichž Ústavní soud tento názor v minulosti přijal, byla přitom skutkově specifická, čemuž odpovídá i odůvodnění Ústavního soudu a i jeho navazující judikatura. Tato specifika část judikatury Nejvyššího správního soudu nezohledňuje, přičemž městský soud s touto judikaturní linií nesouhlasí, neboť právo na samostatné oběslání neplatí účastníkovi z čl. 38 odst. 2 Listiny, ani z § 42 odst. 2 s. ř. s.

34. Z výše uvedených důvodů městský soud zaslal předvolání k ústnímu jednání pouze zástupci žalobkyně a nikoliv samostatně i přímo žalobkyni.

III. 2 Průběh ústního jednání

35. Na ústním jednání dne 23. 6. 2025 žalobkyně zopakovala své žalobní námitky. Žalovaný rovněž odkázal na argumentaci uvedenou v žalobou napadeném rozhodnutí. K na jednání k důkazu provedené expertíze žalovaný poznamenal, že prohlídka prostor společnosti RKS byla provedena v roce 2023, zatímco v nynější věci posuzované díly byly do Turecka dovezeny v roce 2020 a 2021 a celní deklarace žalobkyně byly následně z let 2021 a 2022.
36. Soud na ústním jednání neprovedl k důkazu v žalobě žalobkyni navrhované důkazní prostředky, jelikož všechny se nacházejí ve správním spise, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
37. Žalobkyně k výslovnému dotazu soudu uvedla, že navrhovanou expertízu neměla k dispozici v průběhu správního řízení. Uvedla, že ji obdržela jeden až dva týdny před tím, než ji zaslala soudu. Soud proto k důkazu provedl odbornou expertízu ze dne 16. 6. 2023. K provedení tohoto důkazu poznamenává, že přestože předložení expertízy je ve své podstatě skutkové zjištění, judikatura dovodila, že i v řízeních, ve kterých má účastník řízení povinnost unést své důkazní břemeno, nový důkaz je přípustný i v soudním řízení, nebylo-li možné jej navrhnout již v daňovém řízení (srov. např. bod [63] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2024, č. j. 8 Afs 132/2023-74, a tam citovanou judikaturu).

IV. Posouzení žaloby

38. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyni vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
39. Na úvod městský soud poznamenává, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu – jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám, kvůli kterým skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod [28]). Napadené rozhodnutí požadavkům na přezkoumatelnost dostojí, neboť je z něj zřejmé, z jakých skutečností žalovaný vycházel, jak věc posoudil a jak reagoval na argumentaci žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí s vypořádáním jejích námitek, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z podané žaloby je zřejmé, že žalobkyni bylo jasné, z jakých důvodů žalovaný rozhodl, když tyto

důvody věcně rozporuje. Soud se proto dále mohl zabývat zákonností napadeného rozhodnutí.

40. Žalobkyně zejména namítá, že žalovaný vycházel pouze ze zprávy OLAF, která však není nadřazeným důkazem. S tímto městský soud převážně souhlasí. Správní orgány skutečně vycházely primárně ze zprávy z mise OLAF a ze závěrečné zprávy OLAF. Takový postup nicméně judikatura připouští.
41. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85, k pravomoci OLAF uvedl následující: „*V této souvislosti považuje zdejší soud za vhodné učinit stručnou poznámku týkající se pravomocí OLAF a významu jím vydávaných zpráv. Úkolem Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), zřízeného rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999 (Úř. věst. L 136, s. 20; Zvl. vyd. 01/03, s. 110) je podle čl. 2 odst. 2 tohoto rozhodnutí vykonávat pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, ze dne 25. května 1999, o vyšetřování prováděném OLAF (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) v čl. 3 – Vnější vyšetřování - stanoví, že OLAF vykonává pravomoc svěřenou Komisi nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích a dále podle čl. 9 odst. 1 a 2, po skončení vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.* Krajský soud shodně s celními orgány dospěl k závěru, že považuje za správný i zdejší soud, že na základě čl. 9 odst. 2 citovaného nařízení byla Zpráva OLAF důkazem přípustným v řízení o dodatečném zaúčtování cla vedeném s žalobkyní.“
42. V rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 8 Afs 33/2012-75, kasační soud uvedl, že „*stěžovatel nedůvodně vytkl krajskému soudu i celním orgánům, že považovaly zprávu OLAF za nezpochybnitelnou. Pokud byl přesvědčen, že dovezené zboží nemělo původ v Číně, mohl celními orgánům předložit důkazy o tom, že skutkový stav je jiný, než k jakému OLAF dospěl.*“ Obdobně v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 2 Afs 41/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že se nelze „*ztotožnit s argumentací stěžovatele, na níž setrvává po celou dobu řízení, že celé daňové řízení se opírá o jediný důkaz, a to o Zprávu o misi OLAF, která není zcela jednoznačná a neposkytuje jasný závěr o existenci skutečností, na jejichž základě mělo být na místě dodatečné vyměření dovozního cla. Naopak, Nejvyšší správní soud, ve shodě s názorem městského soudu i celních úřadů, považuje závěry z předmětné Zprávy o misi OLAF a rovněž i z Průběžné zprávy o misi OLAF, založených ve spise (s nimiž se stěžovatel měl možnost podrobně seznámit), za zcela zřetelné, jasné a klíčové pro zahájení řízení ve věci dodatečného zaúčtování dovozního cla. Ve vztahu ke stěžovateli a nyní prověřovaným dovozům z nich vyplývají naprosto konkrétní skutečnosti, které lze považovat za dostatečný podklad pro dodatečné zaúčtování cla, neboť podle zjištění OLAF vykazovaly příslušné certifikáty o původu zboží FORM-A nesprávné a nepravdivé*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

údaje o malajském původu předmětných jízdních kol, když z dalších listinných důkazů, zejména z dokladů ZB-1, ZB-2 a ZB-4, uvedených v citovaných zprávách, jednoznačně vyplývá, že předmětná kola jsou čínského původu a nikoliv původu malajského.“

43. V rozsudku ze dne 27. 2. 2024, č. j. 10 Afs 136/2022-93, Nejvyšší správní soud uvedl, že zpráva OLAF „není žádnou „korunou důkazů“ a nelze ji považovat za „dogma“. Judikatura totiž připustila zprávu OLAF jako jediný možný přípustný důkaz v případě, že vyšetřovaná osoba nenabídla vlastní konkurující důkazy či vlastní verzi skutkového stavu.“ V dané věci se žalobce „konkrétními argumenty vymezil vůči zprávě OLAF a popsal svou interakci s realizační agenturou před schválením dotačního programu i v průběhu jeho realizace, nabídl vlastní soubor důkazů (zprávy o kontrole, zápisy z jednání, výklad e-mailové komunikace) a jejich interpretaci, a též předestřel konkrétní námitky k hodnocení či opominutí jím předložených důkazů.“
44. Z citované judikatury plyne, že správní orgány mohou vycházet ze zprávy OLAF (ať už průběžné či závěrečné). Tento důkaz je k vyměření cla přitom dostačující, je-li zpráva OLAF zcela jednoznačná a poskytuje jasný závěr o existenci skutečností, na jejichž základně je na místě vyměřit clo. Vypovídá-li zpráva OLAF o takové skutečnosti, může účastník řízení k vyvrácení tam uvedených závěrů předložit vlastní důkazy a vlastní verzi skutkového stavu.
45. V posuzované věci je zpráva z mise OLAF (průběžná zpráva) a i závěrečná zpráva OLAF zcela jasná. Jak již je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí, OLAF prováděl šetření na místě. Spolupracoval při tom s tureckými úřady a tohoto šetření byly účastní i zástupci společnosti RKS. OLAF vycházel z dokumentů, které obdržel od těchto subjektů. Identifikoval importní deklarace, kterými byly dováženy do Turecka komponenty elektrokol z Číny, a odpovídající exportní deklarace. V závěrečné zprávě OLAF je uvedeno, že společnost RKS dovážela „úplná elektrokola, avšak po částech. [...] Vzhledem k tomu, že elektrokola tohoto příkladu byla jednoduše smontována v Turecku, nemohla elektrokola propůjčit turecký původ a elektrokola zůstala čínského původu. Na rozdíl od let 2020 a 2021 uvádějí popisy v dovozních prohlášeních pro rok 2022 většinou rámové díly, což znamená, že společnost RKS mohla dovézt rámové díly, které mohly být v Turecku dále zpracovány. [...] i kdyby v některých případech operace v Turecku přesahovaly rámec prosté montáže, přidaná hodnota v Turecku by byla minimální a určitě nižší než 45 % ceny ze závodu. [...] Výše uvedené rozhodnutí tureckých celních orgánů dále potvrzuje závěry úřadu OLAF, že výrobky dovážené společností RKS z ČLR byly buď již úplnými elektrokoly, pokud byly dovezeny ve stejný den, nebo byly předmětem jednoduché montáže. Přidaná hodnota navíc nebyla vyšší než 45 % ceny ze závodu.“ Ze zpráv OLAF tedy ve smyslu judikatury jednoznačně plynou skutečnosti, které svědčí o vyměření cla. Za takové situace bylo následně na žalobkyni, aby závěry a skutečnosti uvedené ve zprávách OLAF dostatečně věrohodně rozporovala předložením vlastní skutkové verze a vlastních důkazů.
46. Žalobkyně namítá, že důkazy a vlastní skutkovou verzi předložila. Městský soud však souhlasí s žalovaným, že námitky a důkazy jí vznesené nedokázaly vyvrátit závěry uvedené ve zprávách OLAF.
47. Žalobkyně namítá, že porovnáním fotografií přiložených k importním deklaracím s rámy užitými na kolech žalobkyně je patrné, že se rámy neshodují. Žalobkyně především namítá, že v samotné zprávě OLAF je uvedeno, že byla použita jedna fotografie na předmět, nikoliv jedna na celou importní deklaraci. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, dle kterého byl na fotografiích zachycen orientačně jen jeden typ z rámu obsažených v importní deklaraci pocházející Číny. V závěrečné zprávě OLAF je na str. 4 a 5 uvedeno následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„Kromě toho soubory aktivního zušlechťovacího styku dovážených dílů obsahovaly fotografie dovezených dílů, aby celním orgánům pomohly s jejich prací a zařazením. Jelikož se však montovaná elektro kola skládala z různých modelů, některé části byly odlišné, i když byly zařazeny do stejné položky celního sazebníku. Je důležité zdůraznit, že pro celní účely byla v souborech aktivního zušlechťovacího styku obvykle použita pouze jedna fotografie na předmět. Úřad OLAF si například vyžádal a obdržel od tureckých celních orgánů doplňující vysvětlení potvrzující, že pro celní účely byla použita pouze jedna fotografie, i když bylo s prohlášením č. 21410300IM057152 dovezeno více než 30 různých modelů rámu. [...] Závěrem lze říci, že společnost RKS dovezla více než 30 různých rámu pro montáž různých modelů se třemi dovozními prohlášeními, ale z praktických důvodů v celním dovozním prohlášení byl použit pouze jeden rámový obrázek.“ V závěrečné zprávě OLAF je tak skutečně uvedeno, že byla „použita jedna fotografie na předmět“. Z následující části však plyne, že se nejednalo o jednu fotografii každého rámu, jak se domnívá žalobkyně, ale skutečně o jednu fotografii na dovozní prohlášení, jak tvrdí žalovaný. V anglickém originále závěrečné zprávy OLAF, který je rovněž součástí správního spisu (a je opatřen platnými elektronickými podpisy), zní předmětná věta následovně: „It is important to stress that for customs purposes usually only one photo per article was used in the inward processing files.“ Přesnější přeložení slova *article*, které zachovává správný smysl dané věty, by dle městského soudu bylo *položka*. Použité slovo *předmět*, které skutečně mohlo vést k výkladu, jež žalobkyně zastává, tak neodpovídá významu dané věty. Soud tak souhlasí s žalovaným, že ze závěrečné zprávy OLAF plyne, že pro potřeby propuštění dílů elektro kol do režimu aktivního zušlechťovacího styku a jejich sazební zařazení postačovalo použít pouze jednu orientační fotku dané položky, v daném případě rámu kol, bez ohledu na konkrétní model, který byl následně smontován v kompletní elektro kola. Samotná skutečnost, že k importním deklaracím doložené orientační fotografie neodpovídají předloženým artworkům rámu kol žalobkyně tak neprokazuje, že tyto rámy nebyly součástí rámu dovezených z Číny. Tato námitka tak není důvodná. Pro zamítnutí této námítky jsou dostačující nyní uvedené úvahy. Soud se tak pro nadbytečnost nezabýval tím, zda jsou fotografie předložené k importním deklaracím dostatečně kvalitní či nikoliv.

48. S uvedenou námitkou se úzce pojí i námitka žalobkyně, dle které OLAF v závěrečné zprávě připustil, že společnost RKS dovážela i pouze rámové díly, které dále zpracovávala. V závěrečné zprávě OLAF na str. 5 je skutečně uvedeno, že v roce 2022 mohla společnost RKS dovést rámové díly, které mohly být v Turecku dále zpracovány. Jak nicméně uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, toto se vztahuje k ráům dováženým do Turecka v roce 2022, zatímco rámy, které byly následně exportovány žalobkyni, byly dle importních deklarací dovezeny z Číny do Turecka v roce 2020 a 2021. Skutečnost, že společnost RKS mohla v roce 2022 zpracovávat některé části elektro kol je tedy irelevantní, když v nyní posuzované věci se jedná o importní deklarace z předcházejících roků. K tomuto období OLAF ve své závěrečné zprávě výslovně na straně 4 a 5 uvedl, že „zástupci RKS informovali, že některé rámy byly zpracovány lokálně (svařování, malování, značení atd.). Analýzou dovozní dokumentace připojené k prohlášením o aktivním zušlechťovacím styku, která obsahuje fotografie dovážených dílů, se však potvrzuje, že společnost RKS dovážela do konce roku 2021 kompletní rámy z ČLR. [...] Na rozdíl od let 2020 a 2021 uvádějí popisy v dovozních prohlášeních pro rok 2022 většinou rámové díly, což znamená, že společnost RKS mohla dovést rámové díly, které mohly být v Turecku dále zpracovány.“ Žalobkyně proti tomuto rozhodnému důvodu žalovaného v podané žalobě nijak nebrojí. Soud považuje za nezbytné poukázat na to, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, či rozsudky kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Nebrojí-li žalobkyně v podané žalobě nijak proti úvaze žalovaného, dle které na posuzovanou věc nedopadají aktivity společnosti RKS z roku 2022, soudu nezbyvá než danou námitku posoudit jako nedůvodnou. Nereprezentuje-li totiž žalobce v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

49. K námitce žalobkyně, že v soudním řízení doložená expertíza prokazuje, že společnost RKS vyráběla rámy sama a nedovážela je z Číny, soud uvádí, že z této expertízy plyne, že univerzitní pracovníci provedli prohlídku výrobních dílen společnosti RKS dne 5. 6. 2023. Vypracování dané expertízy bylo zadáno dne 10. 5. 2023. Součástky elektrokol, ze kterých byly vyrobeny elektrokola, kterých se týkají celní prohlášení v nyní posuzované věci, byly do Turecka dovezeny v roce 2020 a 2021. I samotná celní prohlášení žalobkyně byla z let 2021 a 2022 (nejpozdější celní prohlášení bylo z května roku 2022). Prohlídka výrobních prostor z poloviny roku 2023 nic nevypovídá o tom, zda v roce 2020 a 2021 dovážela společnost RKS kompletní rámy či nikoliv. I ze zpráv OLAF plyne, že společnost RKS na rozdíl od let 2020 a 2021 od roku 2022 mohla změnit svoje postupy a dovážet rámové díly, které mohly být v Turecku dále zpracovány. Předložená expertíza tak dle soudu nemá pro právě posuzovanou věc žádnou vypovídající hodnotu.
50. Žalobkyně namítá, že na věc má být aplikován čl. 45 nařízení DA, který dopadá na preferenční původ zboží, jelikož Turecko je součástí celní unie. Na tuto námitku reagoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zejména v bodu 113. V tomto bodu žalovaný uvedl následující: „*Ustanovení citovaná odvolatelem jsou řazena v DA v oddílu 2 „Preferenční původ“, pododdíl 2 „Definice pojmu „původní produkty“ použitelné v rámci systému GPS Unie“.* Již z tohoto nadpisu, ale i odkazu v čl. 45 DA na čl. 64 odst. 3 UCC je zcela zřejmé, že se aplikuje výhradně na zboží, na které se vztahují preferenční opatření přijatá jednostranně Unií vůči určitým zemím či územím mimo celní území Unie nebo skupinám takových zemí či území vyjma těch, které jsou uvedeny v odstavci 5¹. Definici zvýhodněných zemí pak normuje čl. 37 bod 1) DA, podle kterého se rozumí „*zvýhodněnou zemí*“ země zvýhodněná v rámci Všeobecného systému preferencí (GSP) uvedená na seznamu v příloze II nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 978/2012². Odvolatel patrně přehlédl, že Turecko v seznamu zvýhodněných zemí v rámci GSP nefiguruje, neboť mezi Evropskou unií a Tureckem je pohyb zboží a obchodní politika upravena na základě Dohody zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a

¹ Zámorské země a území přidružená k Unii.

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 978/2012 ze dne 25. října 2012 o uplatňování systému všeobecných celních preferencí a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 732/2008 (Úř. věst. L 303, 31.10.2012, s. 1), v platném znění.

Tureckem pravidly celní unie³. Tedy na dovoz zboží z Turecka se v rámci celní unie mezi Evropskou unií a Tureckem pravidla preferenčního původu pro zvýhodněné země nepoužijí.“ Na tuto argumentaci žalobkyně v podané žalobě nijak nereagovala, kromě toho, že zopakovala, že se na věc použije pravidlo preferenčního původu zboží kvůli existenci celní unie. Soud nad rámec uvedeného nemá, co by dodal, proto na vypořádání této námitky žalovaným odkazuje. Soud opakuje (bod [48] tohoto rozsudku), že nereprezentuje-li žalobce v žalobních bodech dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Soud tak uzavírá, že se na věc neaplikuje čl. 45 nařízení DA a tedy ani příloha 22-03.

51. Podle čl. 60 odst. 2 nařízení UCC platí, že zboží, na jehož výrobě se podílí více než jedna země nebo jedno území, se považuje za zboží pocházející ze země nebo území, kde došlo k jeho poslednímu podstatnému hospodářsky odůvodněnému zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby.
52. Podle čl. 32 nařízení DA se má za to, že u zboží uvedeného na seznamu v příloze 22-01 došlo k poslednímu podstatnému zpracování nebo opracování, které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby, v zemi či na území, kde jsou splněna pravidla stanovená v uvedené příloze nebo která/teré je těmito pravidly určena/určeno.
53. Podle třetího pododstavce čl. 33 nařízení DA platí, že má-li se v případě zboží, na něž se nevztahuje příloha 22-01, za to, že poslední opracování nebo zpracování není hospodářsky odůvodněné, pak se má za to, že k poslednímu podstatnému hospodářsky odůvodněnému zpracování nebo opracování zboží, které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby, došlo v zemi či na území, kde má svůj původ větší část materiálů.
54. Článek 34 nařízení DA je uveden jako „Minimální operace“. Podle písm. f) tohoto článku platí, že pro účely udělení statusu původu nejsou za podstatné hospodářsky odůvodněné zpracování nebo opracování považovány: prosté sestavování součástí produktů na úplný produkt.
55. Dle druhého pododstavce čl. 34 nařízení DA platí, že v případě zboží, na které se nevztahuje příloha 22-01, u něhož se poslední opracování nebo zpracování považuje za minimální operaci, je původem konečného výrobku země nebo území, kde má svůj původ větší část materiálů.
56. Soud souhlasí s žalovaným (bod 62 žalobou napadeného rozhodnutí), že příloha 22-01 nařízení DA žádá závazná pravidla pro elektrokola čísla harmonizovaného systému 87 11 nestanoví (na rozdíl od přílohy 22-03 platné pro preferenční původ zboží). Je tak nutné vycházet ze speciálních pravidel zveřejněných Evropskou komisí k číslu harmonizovaného systému ex 87 11 6027 jízdní kola s podporou šlapání s pomocným elektrickým motorem, kde se podle primárního pravidla požaduje kritérium změny čísla sazebníku u všech komponent použitých při výrobě (zkr. CTH), kromě čísel 8501, 8507 a 8714; nebo pravidlo 45% přidané hodnoty.

³ Dohoda zakládající přidružení mezi Evropským hospodářským společenstvím a Tureckem (64/732/EHS, Úř. věst. L 217, 29. 12. 1963, rozhodnutí Rady přidružení ES–Turecko č. 1/95, o provádění závěrečné etapy celní unie, 96/142/ES, Úř. věst. L 13, 17. 1. 2014, rozhodnutí Výboru pro celní spolupráci ES–Turecko č. 1/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k rozhodnutí Rady přidružení ES–Turecko č. 1/95, 2006/646/ES, Úř. věst. L 265, 26. 9. 2006.

57. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že pro posuzovanou věc je podstatné, že „*předmětná elektrokola byla v Turecku pouze smontována z komponentů dovážených v sadách z Číny, kde došlo k poslednímu hospodářsky odůvodněnému zpracování nebo opracování, tedy na ně plně dopadá definice minimální operace. Je tak nutné odkázat na čl. 34 písm. f) DA, kdy pro účely udělení statusu původu není za podstatné hospodářsky odůvodněné zpracování nebo opracování považováno prosté sestavování součástí produktů na úplný produkt. Jinak řečeno jednou z takových operací je totiž také jednoduchá montáž části výrobků tak, aby vznikl kompletní výrobek. Pokud jsou elektrokola výsledkem jednoduchých montážních operací, nemohou získat původ v zemi, kde k takové jednoduché montáži došlo. V tomto případě tedy elektrokola nemohla v důsledku prováděných jednoduchých operací získat původ v Turecku, ale zůstává čínský původ, který mají veškeré komponenty předmětných elektrokol*“.
58. Žalobkyně namítá, že v Turecku nedocházelo k prostému sestavování elektrokol z dovezených součástí ve smyslu čl. 34 písm. f) nařízení DA, ke kterému není potřeba zvláštních dovedností, vybavení nebo kvalifikace zaměstnanců. Součástí elektrokol jsou elektronické součásti, které vyžadují určitý kvalifikovaný přístup a vzdělání a současně i kvalifikované vybavení.
59. Městský soud souhlasí s žalovaným (bod 140 a 147 žalobou napadeného rozhodnutí), že posouzení naplnění podmínky dle citovaného čl. 34 písm. f) nařízení DA je zcela jistě právní otázkou, jelikož se jedná o prosté podřazení skutkového stavu pod právní normu. Pro zodpovězení této právní otázky, tedy posouzení, zda skutkový stav odpovídá „*prostému sestavování součástí produktů na úplný produkt*“, je nutné tento skutkový stav znát. Dle názoru městského soudu je zcela jistě rozdíl mezi prostým smontováním např. jednoduché dětské hračky a složitým smontováním jaderného reaktoru. Pro zodpovězení otázky, zda se v konkrétní věci jedná ve smyslu čl. 34 písm. f) nařízení DA o „prosté“ či již složité sestavení, je nutné popsat, jaké úkony je nutné vykonat pro sestavení daného produktu. Městský soud tak souhlasí s žalobkyní, že zjištění tohoto skutkového stavu může být odbornou otázkou, a to v závislosti na to složitosti daného postupu. Je totiž rozdíl mezi schopností popsat proces sestavení dětské hračky a schopností popsat proces sestavení jaderného reaktoru. Městský soud se tak dále zaměřil na to, zda žalobkyně dostatečně určité popsala složitost procesu sestavení elektrokol, jelikož žalovaný opakovaně ve svém rozhodnutí tvrdí, že žalobkyně byla ve svém tvrzení obecná a nepředložila žádné důkazy (např. bod 146 žalobou napadeného rozhodnutí: „*odvolatel nekonkretizoval údajné výrobní procesy prováděné společností RKS při výrobě elektrokol, ale pouze na základě porovnání fotografií rámu kol vyvozoval jejich výrobu v Turecku*“).
60. Na tomto místě je nutné nicméně připomenout, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jde-li o prokazování skutkového stavu v řízení před celními orgány, uplatní se specifické zásady daňového řízení (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Afs 216/2016-38). Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 31. 1. 2005, č. j. 4 As 1/2003-71, č. 542/2005 Sb. NSS, „*pokud celní orgán jako správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených celním (daňovým) subjektem, je důkazní břemeno na celním subjektu, jehož povinností podle § 31 odst. 9 citovaného zákona je navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud celní subjekt toto důkazní břemeno neunes, celní orgán podle okolností uloží povinnost zaplatit clo v jiné výši, než*

odpovídá údajům uvedeným celním subjektem při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu“. Ač se citované závěry vztahují k dříve platné právní úpravě obsažené v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jsou nadále relevantní i ve vztahu k současné úpravě § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť ta je obdobná (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2023, č. j. 4 Afs 159/2022-51, nebo ze dne 16. 5. 2024, č. j. 3 Afs 154/2022-58). Typickým projevem uplatnění zásad daňového řízení je přenášení důkazního břemene. Orgány celní správy mají povinnost unést důkazní břemeno ve vztahu k pochybnostem o věrohodnosti, průkaznosti a správnosti celního prohlášení ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a účastník řízení má v takovém případě povinnost (břemeno tvrzení a důkazní) tyto pochybnosti vyvrátit (srov. bod [24] a [25] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2018, č. j. 7 Afs 52/2018-33).

61. Jak již bylo uvedeno výše, celní orgány zcela určitě mohly vycházet ze zpráv OLAF. V těchto zprávách byly jednoznačně uvedeny skutečnosti, které velmi výrazně zpochybnilly celní prohlášení žalobkyně. Správní orgány tak unesly své důkazní břemeno, když již prvostupňový správní orgán s odkazem na zprávu z mise OLAF vyjádřil dostatečně své pochybnosti ve zprávě o dosavadním výsledku kontrolních zjištění ze dne 4. 9. 2023, č. j. 413480-14/2023-510000-51.2, a dále rovněž i ve zprávě o kontrole o propuštění zboží ze dne 17. 10. 2023, č. j. 413480-27/2023-510000-51.2. Žalovaný v odvolacím řízení tyto pochybnosti zopakoval i s odkazem na závěrečnou zprávu OLAF ve výzvě ze dne 10. 6. 2024, č. j. 22207/2024-900000-317. Bylo tak na žalobkyni, aby vzniklé pochybnosti ve správním řízení vyvrátila, tedy aby vyvrátila skutečnosti popsané ve zprávách OLAF. Soud souhlasí s žalovaným, že to se jí nepodařilo.
62. V podaném odvolání totiž toliko tvrdila, že nejde „o prosté sestavení součástí produktu, neboť výroba elektrokola vyžaduje nejen smontování jeho částí, ale i jeho odzkoušení, seřízení elektromotoru a baterie, jakož i následnou certifikaci pro použití v rámci EU. Toto nejde dělat tzv. „v garáži“, ale je třeba dodržovat přesný technologický postup za použití odpovídajícího strojní vybavení. Navíc zde došlo k výrobě rámu pro odvolatele, a proto nelze hovořit o prostém smontování.“ V podaném odvolání toliko žalobkyně obecně tvrdila, že nejde o prosté sestavení, jelikož je nutné odzkoušet, seřadit elektromotor a baterie a použít strojní vybavení. Dle městského soudu je toto tvrzení zcela nedostatečné a nelze jej považovat za unesení břemeno tvrzení, jelikož není nijak popsáno, co konkrétně je nutné provést. Z tohoto tvrzení si nelze učinit obrázek o úkonech, které společnost RKS činila. Až na základě dostatečně konkrétního tvrzení o tom, co společnost RKS musela vykonat, by bylo možné posoudit, zda se již jedná o „neprosté“ sestavení elektrokola.
63. Ve vyjádření ze dne 28. 6. 2024 před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že v řízení doposud nebylo prokázáno, že se jedná o prosté sestavování součástí produktů (bod 19). K tomuto je nutné zopakovat, že břemeno tvrzení a důkazní leželo na straně žalobkyně. Jak bylo uvedeno výše v bodě [61] tohoto rozsudku, ze zpráv prvostupňového správního orgánu a z výzvy žalovaného muselo být žalobkyni zřejmé, že dosud neunesla své břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Bylo tak její povinností tvrdit a prokázat opak, tedy rozporovat zjištění uvedená ve zprávách OLAF. Nepostačilo tak tvrdit, že správní orgán nezjišťoval, zda šlo o prosté sestavování. Jak bylo uvedeno, správní orgány unesly své důkazní břemeno.
64. V podaném vyjádření žalobkyně dále uvedla (body 20 a 21), že důkazem opaku jsou předložené artworky a fotografie. K těmto důkazům se soud vyjádřil již výše v bodě [47]

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

tohoto rozsudku, kde soud dospěl k závěru, že tyto důkazy nebyly dostatečné k prokázání toho, že některé rámy nebyly dovezeny z Číny.

65. Žalobkyně ve vyjádření (bod 21) uvedla, že přidaná hodnota spočívala v testování a získání certifikátů. Soud opakuje, že dle čl. 60 odst. 2 nařízení UCC se posuzuje *poslední podstatné hospodářsky odůvodněné zpracování nebo opracování, které bylo provedeno v podnicích k tomu vybavených a které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby*. Soud souhlasí s žalovaným (bod 146 žalobou napadeného rozhodnutí), že jakékoli certifikace či testování se provádí pro potřeby následného prodeje po jejich smontování. Testování a získání certifikátů nespadá pod *zpracování nebo opracování, které vyústilo v nový výrobek nebo představuje důležitý stupeň výroby* ve smyslu citovaného čl. 60 odst. 2 nařízení UCC. Ani toto tvrzení tak nebylo dostatečné.
66. V bodě 22 vyjádření žalobkyně namítala, že největší přidanou hodnotou bylo složení hotového výrobku z jednotlivých dílů. Soud souhlasí, že to je sice obecně přidanou hodnotou, ale nikoliv ve smyslu čl. 34 písm. f) nařízení DA, dle kterého se prosté smontování nezohledňuje. V tomto bodě žalobkyně rovněž uvedla, že správní orgány měly zadat znalecký posudek ke zjištění, zda byla elektrokola jednoduše smontovaná či byla činnost společnosti RKS již významná. Jak již bylo uvedeno, v této fázi řízení bylo břemeno tvrzení a důkazní na straně žalobkyně. Nemohlo tak postačovat toliko namítat, že „nebyl správně zjištěn skutkový stav“, což fakticky žalobkyně danou námitkou tvrdila a dožadovat se, aby žalovaný nechal zpracovat znalecký posudek. Žalobkyně měla zejména tvrdit, jaké úkony jsou potřebné k sestavení elektrokol, a toto tvrzení sama osvědčit předložením znaleckého posudku či alespoň jiným odborným vyjádřením, které by prokazovalo její tvrzení. Takový znalecký posudek by bylo dle soudu možné zpracovat i bez součinnosti společnosti RKS, jelikož znalec by toliko popsal, jaké úkony je nutné učinit, má-li subjekt, který elektrokolo sestavuje, k dispozici všechny díly, ze kterých se montuje (viz dále i bod [69] tohoto rozsudku). Na základě popsaného procesu sestavení by pak mohla i namítat, že se již nejedná o prosté sestavování součástí produktů. To nicméně žalobkyně neučinila.
67. V bodě 25 vyjádření žalobkyně téměř shodně namítala, že byly potřeba zvláštní dovednosti a stroje. Obecně namítala, že se jedná o elektrokolo, a tedy „z povahy věci jsou potřeba zvláštní dovednosti k propojení elektrických součástí elektrokolo, jejich nastavení a seřízení, správné fungování a odzkoušení“. Skutečnost, že nějaký přístroj je elektrické zařízení automaticky neznamená, že jeho smontování je odborně složité. Soud opakuje, že žalobkyně nijak nepopsala (a ani nedoložila), proces, který společnost RKS musela učinit. Jen z popsaného procesu smontování elektrokol by bylo možné učinit závěr, zda se jednalo prosté smontování ve smyslu čl. 34 písm. f) nařízení DA. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení (a tedy ani břemeno důkazní), žalovaný správně vycházel ze zpráv OLAF, které dostatečně zpochybnili ji předložené celní deklarace.
68. V bodě 37 vyjádření žalobkyně navrhla ohledání závodu RKS a výslech zástupců společnosti RKS. K ohledání závodu RKS žalobkyně neuvedla, co tímto důkazním prostředkem chce prokázat. K výslechu zástupců této společnosti v bodě 17 vyjádření uvedla, že „mohou významně přispět k objasnění věci a vyvracení výše zmíněných pochybností“. V předchozí části vyjádření žalobkyně popisovala pochybnosti, jež pramenili z toho, že žalobkyní předložené artworky neodpovídají fotografiím přiloženým k tureckým celním deklaracím. Námitku týkající se fotografií nicméně žalovaný správně seznal nedůvodnou (viz výše bod [47] tohoto rozsudku). Za takové situace k nutnosti provést výslech zástupců RKS nepostačovalo obecně tvrdit, že mohou přispět k objasnění věci. Namítá-li žalobkyně, že výpověď zástupců

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

společnosti RKS v rámci vyšetřování OLAF není srovnatelná se svědeckým výsledkem, soud s tímto názorem souhlasí. Jak bylo nicméně uvedeno, žalobkyně v odvolání ani ve vyjádření před vydáním rozhodnutí netvrdila takové skutečnosti, pro které by žalovaný měl povinnost výsledk zástupců společnosti RKS provést. Jelikož žalobkyně požadovala jejich výsledk z velmi obecného důvodu (pro objasnění věci), postačovalo, že žalovaný uvedl, že zástupci společnosti RKS se již vyjádřili při šetření OLAF.

69. V bodě 37 vyjádření žalobkyně rovněž navrhla zpracování znaleckého posudku „*na určení jednotlivých dílů a určení hodnoty hotového elektrokola pro zjištění přidané hodnoty RKS*“. K zadání znaleckého posudku však mohla žalobkyně přistoupit sama. Jak bylo již několikrát uvedeno, důkazní břemeno leželo na žalobkyni, nikoliv na žalovaném. Žalobkyně přitom nepožádala o dostatečnou lhůtu k vypracování znaleckého posudku, který by zadala, ale požadovala po žalovaném, aby tento zadal on. To však nebylo jeho povinností. Namítala-li žalobkyně v podané replice v soudním řízení, že předmětem znaleckého posudku měl být popis zvláštních dovedností a ke zpracování rámu a smontování elektrokola potřebných odborných strojů a přístrojů, je nutné zopakovat že tento znalecký posudek měla nechat zpracovat sama. Žalobkyně je v tomto tvrzení i ve vzájemném rozporu. Žalobkyně na jednu stranu tvrdí, že společnost RKS neprováděla prosté smontování, tedy, aby mohla zastávat takové přesvědčení, musela sama vědět, jaké jsou postupy, jež společnost RKS vykonávala (přesto je ve správním řízení neuvedla), ale na druhou stranu se dovolává zpracování znaleckého posudku za účelem zjištění těchto postupů. Žalovaný tak správně poukázal (bod 146 žalobou napadeného rozhodnutí) na to, že žalobkyně mohla uplatnit povědomost o výrobních procesech prováděných touto společností.
70. Městský soud uzavírá, že žalobkyně svými tvrzeními neunesla své břemeno tvrzení, a tím pádem ani neunesla své břemeno důkazní. Žalobkyni se tak nepodařilo vyvrátit pochybnosti žalovaného o správnosti jejích celních deklarací.
71. K opakovaným námitkám žalobkyně, ve kterých namítá, že žalovaný bez zjevných pochybností nezjistil skutkový stav (zejm. námitky rekapitulované v bodě [14] tohoto rozsudku), soud opakuje, že povinností žalovaného bylo vyslovit a prokázat důvodné pochybnosti o správnosti celních prohlášení žalobkyně. Jak např. shrnul Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 22. 5. 2025, č. j. 1 Afs 244/2024-51, „*zaprvé platí, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat a také povinnost toto své tvrzení doložit – tj. nese břemeno důkazní. Je tedy odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jeho tvrzení [...] Zadruhé, i když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Ve vztahu k těmto pochybnostem jej tíží důkazní břemeno. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ [...] Jinými slovy řečeno, správce daně není povinen prokázat, že k uskutečnění výdajů nedošlo. Postačuje, pokud relevantně zpochybní daňovým subjektem tvrzené skutečnosti*“. Těmto povinnostem prvostupňový správní orgán dostal ve zprávě o dosavadním výsledku kontrolních zjištění ze dne 4. 9. 2023, č. j. 413480-14/2023-510000-51.2, a dále rovněž i ve zprávě o kontrole o propuštění zboží ze dne 17. 10. 2023, č. j. 413480-27/2023-510000-51.2, ve kterých odkázal na zprávu z mise OLAF. Žalovaný v odvolacím řízení tyto pochybnosti zopakoval i s odkazem na závěrečnou zprávu OLAF ve výzvě ze dne 10. 6. 2024, č. j. 22207/2024-900000-317. Soud opakuje, že zprávy OLAF jsou v celním

řízení relevantním důkazem (viz body [40] až [45] tohoto rozsudku). Následně pak bylo na žalobkyni, aby tyto pochybnosti vyvrátila, což se jí nepodařilo (viz body [61] až [70] tohoto rozsudku).

72. Žalobkyně namítá, že došlo ke změně čísla sazebního zařazení, což postačuje k získání původu v Turecku. I na tuto námitku žalovaný reagoval, a to zejména v bodě 119 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v podané žalobě pouze obecně tvrdí, že tato podmínka byla nepochybně splněna (bod 42 žaloby a bod 26 repliky), aniž by na argumentaci žalovaného uvedenou v bodě 119 přímo reagovala. Toto vypořádání žalovaného považuje soud za dostatečné, proto na něj pro stručnost odkazuje. K tomu doplňuje, že skutečnost, že soud odkáže na odůvodnění žalovaného samo o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). V souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení totiž není smyslem soudního přezkumu opakovat již jednou vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry správních orgánů. Panuje-li mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí shoda, není důvod, proč by na něj rozsudek nemohl v podrobnostech odkázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). To vše za předpokladu, že je z rozhodnutí žalovaného „zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 20. 1. 2023, č. j. 8 Afs 92/2022-239).
73. K poukazu na zásadu *in dubio pro reo* je nutné uvést, že judikatura správních soudů již opakovaně dovodila, že uvedená zásada trestního řízení se v řízení daňovém neuplatní (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Afs 428/2019-39, nebo ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Afs 159/2020-39). Městský soud opakuje, že to byla žalobkyně, kdo prokazuje správnost celních prohlášení. Zásada *in dubio pro reo* je však obecně uplatnitelná pouze v případech, kdy leží důkazní břemeno na orgánu veřejné moci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2025, č. j. 2 Afs 14/2024-41).
74. Městský soud dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. Městský soud tak výslovně reagoval na zásadní námitky žalobkyně. Argumentace městského soudu implicitně reaguje i na ostatní námitky žalobkyně.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

75. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

76. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. 6. 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předsedkyně senátu